

Μια φωνή τρυφερή και ευάλωτη

Ζήτησε να συναντηθούμε νύχτα. Το φως της μέρας τον **Ζ**ενοχλούσε, είπε. Η νύχτα είναι πιο τρυφερή, πιο ευάλωτη. Η φωνή του χανόταν. Μια φωνή τρυφερή και ευάλωτη, σαν τη νύχτα του δάλτου.

Περπατώ στο μοναχικό μονοπάτι που διασχίζει ολόκληρο τον βαλτώδη τόπο κι αναρωτιέμαι πόσο τρελό είναι αυτό που πάω να κάνω. Όμως αδύνατο να σταματήσω. Θα φτάσω ως την άκρη αυτής της περιπέτειας, λέω, όπου κι αν με βγάλει.

Προσπαθώ να καταλάβω από πού έρχεται η φωνή, από πού θα έρθει και ο ίδιος. Ο τόπος σκεπασμένος με ομίχλες. Κινούμενες μάζες που καλύπτουν τα μυστικά του. Από παιδί τον ήξερα τον τόπο αυτόν, κι είναι σαν να τον βλέπω για πρώτη φορά. Σήμερα μου φαίνεται ζωντανός, ανασαίνει. Ένας τόπος που τον προστατεύει το αθέατο.

Μια αγωνία τεντώνει και το τελευταίο μου κύτταρο. Όταν μου μίλησε για πρώτη φορά, να μου πει για τη συνάντησή, δεν φανερώθηκε. Μόνον η φωνή του ήταν εκεί, αυτή με την απίστευτη τρυφερότητα.

«Υπάρχει ένα μοναχικό μονοπάτι που θγάζει στον παλιό όρμο. Εκεί, στο τέλος του μονοπατιού, είναι ένα εγκαταλειμμένο στέκι. Εκεί θα με περιμένεις την ώρα του λυκόφωτος».

Ξεκίνησα από νωρίς. Ήθελα να βρω ακριβώς το μονοπάτι, όπως μου το περιέγραψε. Και ήταν αυτό που διασχίζει τον ματωμένο βάλτο. Μου κίνησε την περιέργεια. Κανείς δεν ήξερε γιατί λεγόταν «ματωμένος βάλτος» η περιοχή. Και έψαξα στο κρυφό τετράδιο του παππού, αυτό που μου εμπιστεύτηκε στα δεκατρία μου χρόνια. Από τότε ψάχνω να λύσω το αίνιγμα.

Λοιπόν, πρέπει να βρω το εγκαταλειμμένο στέκι, όπως είπε. Όμως υπάρχει άραγε; Κανείς ποτέ δεν μίλησε γι' αυτό. Και η ώρα του λυκόφωτος πλησιάζει. Κοιτάζω τις πορφυρές ανταύγειες στον ορίζοντα κι ένα ρίγος κυλά ως βαθιά στο αίμα μου. Η σκέψη πως σε λίγο θα πέσει το σκοτάδι και δεν θα μπορώ να διακρίνω με τρελαίνει. Κι η ιδέα να τα παρατήσω και να γυρίσω πίσω γίνεται ολοένα και πιο δελεαστική. Όμως όχι. Ένα άλλο κομμάτι του εαυτού μου λέει όχι. Γιατί αυτό που ζω έχει μια ακατανίκητη γοητεία.

Ποιος ξέρει πόσες φορές να πήγε στο «στέκι» αυτό και να κάθισε μονάχος, αναρωτιέμαι.

Μια αγωνία ξαφνικά.

Δεν ξέρω τι περιμένω να δω. Τι περιμένω να μάθω. Κι εκείνος μπορεί να διαβάσει τις σκέψεις μου. Μπορεί να είναι εδώ κοντά και να με βλέπει τούτη τη στιγμή. Ένας κόμπος στην ανάσα.

*

Όταν του ζήτησα να συναντηθούμε, άκουσα για πρώτη φορά τη φωνή του. Αυτή την τρυφερή, τη μουλιασμένη σε άγνωστους υδρότοπους, μια φωνή σχεδόν ερωτική, με ραγίσματα πόνου μέσα της, ραγίσματα ερημιάς, μια φωνή που κουβαλούσε τις υγρές αντηχήσεις από τόπους που δεν γνωρίζω. Από τόπους που περιέχονται ίσως σ' αυτόν εδώ του ματωμένου βάλτου. Κι έψαχνα με τη ματιά γύρω, μήπως τον δω.

Όμως ο ίδιος ήταν αόρατος.

«Δεν χρειάζεται να με δεις. Όχι ακόμα» είπε.

«Σε παρακαλώ, δώσε μου σημάδι... Δεν ξέρω τι περιμένω να δω... Τι περιμένω να μάθω...»

Η φωνή του πιο τρυφερή ακόμα. Πιο κοντά στο πρόσωπό μου, να με αγγίζει με ευωδιά άγνωστη.

«Αν πολλαπλασιάσεις το άπειρο με τα δάθη της αιωνιότητας και περπατήσεις μία μία τις παλίρροιας του χρόνου, τότε θα έχεις ίσως μια μικρή ιδέα...»

Είδε την ταραχή μου σίγουρα. Και προσπάθησε να δάξει στη φωνή του όλη τη γοητεία που έφερνε από τους έρημους κόσμους του.

«Είμαι εδώ... Τόσο κοντά και τόσο μακριά... Ο χρόνος είναι το άγνωστο παρελθόν που έζησες...» είπε πάλι.

Τόλμησα δειλά και ρώτησα πώς θα είναι, πώς θα τον γνωρίσω.

«Αυτό που θα δεις και αυτό που δεν θα δεις...» απάντησε.

Και με πήγε πιο βαθιά στο μυστήριο που έψαχνα να ξεδιαλύνω.

«Αυτό που δεν θα δω, θα το μάθω ποτέ; Κι αυτό που θα δω, θα μου το δείξεις με κάποιο τρόπο;»

Μου μίλησε ξανά για τα βάθη της αιωνιότητας και για τις παλίρροιας του άσωτου χρόνου. Είπε πως αυτό που θα δω πρέπει να το μαντέψω. Κι αυτό που δεν θα δω πρέπει να το επινοήσω στα μέτρα μου.

Σε όλη τη διάρκεια της συζήτησής μας παρέμεινε αόρατος. Ούτε το παραμικρό σημάδι. Σαν να ήταν χωνεμένος μέσα στο τοπίο. Τη φωνή του μόνο άκουγα να θγαίνει απ' όλες τις μεριές. Αυτή την τρυφερή και ευάλωτη φωνή. Σαν το τοπίο που ράγιζε μπρος στα μάτια μου για να επιτρέψει στο αόρατο να περάσει.

Οι ομίχλες αραιώνουν στο βάθος του έρημου μονοπατιού και διακρίνω το εγκαταλειμμένο στέκι. Ταχύνω το δήμα. Η καρδιά μου να σπάσει. Ένας ερειπωμένος χώρος είναι, όπου κάποτε θα πρέπει να γίνονταν κρυφές συναντήσεις. Προσέχω το ετοιμόρροπο κτίσμα και έχει κάποιους δαιδάλους στο βάθος, κάποια απόκρυφα υπόγεια.

Στρέφω το βλέμμα ένα γύρο να τον διακρίνω. Η αγωνία κάνει το σώμα μου να τρεμουλιάζει.

«Σε τι περιπέτεια με έμπλεξε το κρυφό τετράδιο που μου εμπιστεύτηκες, καπετάν Μιχαηλή...» λέω δυνατά. Έχω ανάγκη ν' ακούσω τη φωνή μου.

Και στήνομαι να τον περιμένω.

Παίρνω θατιές ανάσες για να μη φοβάμαι. Αυτή η περιπέτεια είναι φανταστική, λέω.

Αυτή η περιπέτεια δεν μπορεί να είναι αληθινή, από τη φαντασία μου γεννήθηκε. Έτσι όπως γράφεις ένα μυθιστόρημα. Μόνο που το τετράδιο είναι αληθινό. Και τα γεγονότα αληθινά. Και ο γερο-αετός, ο καπετάν Μιχαηλής, ο αγαπημένος μου παλπούς με τις μουστάκες και τη μα-

γκούρα και το ναυτικό καπέλο, ήθελε να δγούνε στο φως τα γεγονότα εκείνα. Για να γαληνέψει η ψυχή του, έγραφε.

Δεν χρειάζεται να φοβάμαι. Σε λίγο θα τον δω και θα είναι ακριδώς όπως τον περιγράφει το τετράδιο. Όχι, δεν χρειάζεται να φοβάμαι. Ένας κακόμοιρος νεκρός είναι που περιφέρεται διψασμένος.

Η σκέψη μου μετέωρη.

Δίψα.

«Η δίψα με καίει εμένα και χάνομαι». Είναι ο ορφικός στίχος που έγινε τίτλος σε μυθιστόρημα. Γιατί οι ψυχές διψούν. Αν είχε μια πηγή εδώ κοντά, λέω. Μια πηγή με καθαρό τρεχούμενο νερό. Αν είχε μια πηγή να κατεβαίνει κατευθείαν από τους αιώνες. Αν είχε μόνο μια πηγή... Και τη βλέπω. Ακριδώς πίσω από το εγκαταλειμμένο στέκι. Και τα νερά κυλούν και ενώνονται με τα λασπόνερα του βάλτου. Για φαντάσου! Ένα ένα όλα επαληθεύονται. Τόσο πολύ ήθελα να δω εδώ μια πηγή! Μόνο το αίμα δεν είδα ακόμα. Στο τετράδιο έγραφε πως μέσα στα αυλάκια του νερού υπάρχει πάντα μια λουρίδα αίμα. Είναι αυτή που αφήνει περνώντας η περιπλανώμενη ψυχή.

Ένας κρότος με βγάζει από τις σκέψεις.

Το λυκόφως απλώνεται αργά. Η νύχτα ετοιμάζεται.

Υγρές σμαράγδινες αποχρώσεις τρεμουλιάζουν στο τοπίο.

Είναι η ώρα να 'ρθει, λέω.

Και, καθώς κοιτάζω στο βάθος του μονοπατιού, διακρίνω έναν άνθρωπο που κατευθύνεται προς εμένα. Το δήμα του είναι νεανικό και το σώμα του στητό. Φοράει στρατιωτικά ρούχα με κόκκινες επωμίδες. Φοράει πηλήκιο και μπότες ψηλές.

Όσο πλησιάζει, η καρδιά μου χτυπάει να σπάσει.
Στέκεται δίπλα μου.
Ακριβώς δίπλα μου.
Δεν μπορώ να κινήσω ούτε το μικρό μου δαχτυλάκι.
Έχω παγώσει.